

Albert Willebrand

**Programma Quo Rector Universitatis Rostochiensis Albertus Willebrandt/ U.I.D.
Cod. Prof. ... Ad Exequias Quas ... Johanni Tileken/ Pensionario in Räderanck
industrio, Vidua moestissima Hodie ... parare instituit, Omnes omnium Ordinum
Cives Academicos ... invitat**

Rostochii: Kilius, 1660

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn776827286>

Druck Freier  Zugang



PROGRAMMA
Quò
RECTOR
UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS
ALBERTUS Willebrandt/ U. J. D.
Cod. Prof., Ducal. Consist: Assessor,

AD
EXEQVIAS

Quas

Viro Eximio, Præstantissimo & Integerrimo

JOHANNI Lileken

Pensionario in Räderance
industrius,

Vidua moestissima

Hodiè ad horam I. in ÆDE D. JACOBO
sacrâ, decenter parare instituit,

Omnes omnium Ordinum Ci-
ves Academicos, diligenter ac of-
ficiosè invitat.



ROSTOCHII,

Typis Hæredum NICOLAI KILII, Acad. Typ. 1669.

CCXIII.



1110
1111

ALBERTUS MAGNUS
S. THOMAS AQUINAS
Summa Theologiae
I. 2. 2. 1. 1. 1.



Summa Theologiae
I. 2. 2. 1. 1. 1.



RECTOR
UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS
ALBERTUS Willebrand/ D.

Dum ALEXANDER MAGNUS, orbisque triumphator, ex profundiori quod acceperat vulnere, sanguinem uberius promanare cerneret, illos assentatores, qui ipsi divinos exhibuerant honores, cumq; uti Numen cœleste adoraverant, his ipsis verbis compellabat. Anne etiam Dii vulnerari & sanguinem fundere possunt? Vult scilicet prudentissimus Rex, his verbis, & assentatorū adulatorices voces retundere, & se, aliosq; animi & corporis dotibus conspicuos, non minus, quam ex vulgo quosvis homines, morbis mortique obnoxios esse, docere. Sed quam ALEXANDRO cecinerunt assentatores cantilenā, eandē caro mundi affixa illecebris, suis occinit cultoribus, idquē ipsum efficit, ut in diem securi vivant, & quæ post hanc caducā eveniunt vitā, nunquam contēplentur. Verum his, qui Spiritum Sanctum, in Divinō codice præceptorem loquentem audiunt, Davidicum illud, *Non est homo qui vivet & non videbit mortem*, altā mente sedet, & cum eodem Psalte ingeminant: *Notum fac mihi Domine finem meum, & numerum dierum meorum; quis est ut sciam quid desit mihi?* Quin & ex illis qui Spiritum Sanctum doctorem non habuerunt pluri, corruptioni & interitui, omne hominum genus obnoxium esse scientes, in has & similes eruperunt voces.

Longius

*Longius aut propius mors sua quemq; manet,
Sub tuâ purpurei venient vestigia reges
Deposito luxu, turba cum paupere mixti
Omnia mors aequat.*

Elegantissimè & Seneca: *Quotidie morimur, & tum quoq; dum
crescimus vita decrescit. Infantiam, amissimus deinde pueritiam,
deinde adolescentiam, usq; ad hesternum quiaquid transit temporis,
perit; hunc ipsum quem agimus diem, cum morte dividimus. Ne
abeamus autem longius, Viri præstantissimi, Eximii, DN.
JOHANNIS Tilschen / funus intueamur; cui, quam injecit
Mors inexorabilis dexteram, eandem nobis, omnibus
horis, quid? omnibus momentis intentat. Natale ipsi
solum erat, hæc ipsa Rostochiensis Civitas, in qua,
è præstantissimis magnâque Virtute ac honestate prædi-
tis Majoribus, in hanc communem lucem A. D. 1618. die I.
Novembris fuerat editus. Pater ipsius fuit, Vir sanè exi-
mius DN. JOHANNES Tilsche / Mecklenburgici ærarii
præfectus, Civis itidem & Cerevisiarius Rostochiensis,
Ædisque Divæ Virginis Curator solertissimus. Mater mu-
liebriam virtutum decorò insignis fœmina SARA Nettlen-
blatt. Avum Paternum habuit Honestissimum & probi-
tatis magnæ Virum JOHANNEM Tilsche, Civem Grabo-
viensem. Aviam Paternam CATHARINAM Blumen.
Avum maternum agnovit, Virum non mediocris existima-
tionis in hac Civitate, magnarumq; Virtutum. JACOBUM
Nettlenblatt, Civem Cerevisiarium primarium, per mul-
tos annos Ædis Jacobæ Curatorem, unumq; è Sedecem-
Viris, salutem patriæ non segniter promoventem. Aviam
maternam GERTRUDEM Hawemans / Civis in hac Civi-
tate & Cerevisiarii nō postremi VALENTINI Haweman/
filiam*

filiam. Et tam probis & verè Christianis majoribus parentibusq; in hunc mundum noster piissimè defunctus prodit, moxq; CHRISTO JESU per lavacrum regenerationis insertus, in omni pietate, Diviniq; Numinis cultu, ab Optimis parentibus fuit educatus atq; institutus. Qui, magnâ fidelitate atq; diligentia, eundem Scholæ atque studiis, non modicam in ipso advertentes dexteritatem, devoverunt. Ubi a. egregia in græcis & latinis literis posuit fundamenta, Anno 1638. amandatus fuit ad celebratissimam Borussorum Academiam, Regiomontanam scilicet, in quâ Philosophiam theoreticam ac practicam gnæviter excoluit, Regnumq; Poloniæ, majoris experientiæ comparandæ gratiâ, perlustravit. Post jussu & avocatione dilectissimorum suorum parentum, rediit ad dulcissimam suam patriam; & in hac Academia nostrâ, Virtuti & doctrinæ, maximam profectò navavit operam. Anno verò 1647. Divinâ dispensatione, matrisq; piētissimæ singulari impulsu, associavit sibi felici cōnubio, Nobilem, magnisq; animi ac corporis ornamentis excellentem Virginem MARGARETHAM Hanen/ Viri Nobilissimi DN. JOACHIMI Hanen/ hæreditarii in Osterdorff & in Deters ac Hanshagen hypothecarii filiam, jam verò afflictissimam ac derelictam Viduam. Cum quâ in amore conjugali ac concordia non exiguâ, tredecem annos consumsit; & ex illâ pulchram atque jucundam utriusque sexus sobolem; nempe quatuor filios, & duas filias accepit. Equâ desideratissimâ nec parvæ expectationis prole, unus filius à DEO optimo præmaturè fuit ex hocce mundò evocatus; dum reliqui liberi, nempe *Joannes Joachimus, Ernestus Christophorus, Henricus Christianus, Sara Elisabetha, & Margaretha Sophia* vivunt incolumes; quos amantissimus ille DEUS, celestis pater & tutor clementissimus, cum

cum moestissimâ Matre benedicere, ac à sequiori fortunâ fu-
eri dignetur. Quod vitam piè defuncti verè Christianam
attinet. Postquam ille cum nobili Virgine matrimonium
contraxisset, feudisq; provinciae hujus semet devovisset,
inprimis in feudo *Dummetstorff* nuncupato, novem annor-
um spatio Pensionarii defunctus fuit munere, & tandem
contulit se ad feudum *Naderant* dictum, illudq; uti Hypo-
thecarius duobus ferè annis administravit & excoluit. Dum
autem horrendâ belli calamitate Megapolis hæc concute-
retur, duriolemq; fortunam experiri compelleretur, suam
exoptatissimam Conjugem ac liberos dilectissimos, *Rostochium*
adduxit, ipse verò solus aliquantisper, inter tot mili-
tum insolentissimorum spolia, rapinas, in feudo substitit;
in quò nihilominus, nisi cum apertissimo vitæ discrimine,
maximisq; bonorum ac sanitatis dispendiis, ulterius vivere
non valens, ad hanc quoq; Civitatem semet conferre debu-
it. Vitam reverâ piam veroque Christiano convenientem
degit. Verbum Divinum, sacrasq; Conciones semper auri-
bus attentissimis, cordeq; religiosissimo excepit, Sacrosan-
ctam Corporis & sanguinis JESU CHRISTI Eucharistiam;
cum singulari devotione sæpius sumere cõsuevit, uti (lucū-
lentum ac egregiū hujus rei testimoniū, Pater ipsius spiritua-
lis eidē præbuit. Cùm vicinis suis ac proximis, constantem
amicitiam ac concordiam, ab omnibus litibus ac dissen-
sionibus, ab ipsâ abhorrens, naturâ, coluit. Erga miseros ho-
mines, & tristissimâ pauperie ac inopiâ laborantes, non me-
dio crē, pro suarū facultatū modò, affectum declarans, opem
ipsis ac subsidium exhibere non intermisit; ità ut ab omni-
bus fermè bonis & amicis, tam celer ejus ex hoc viventium
consortio secessus, amarissimè deploretur; qui ipsi proli-
xiorem longè vitam (si ita DEO Supremo placuisset) cordi-
citus volebant. Ante 14. dies, optimus hîc ac integerrimus
Vir,

Vir, aliquam virium suarum imbecillitatem contraxit, quæ tamen tam subitam ejus mortem non videbatur portendere. Dum a. illa infirmitas obstinatioꝝ permansit, majusq; de die in diem sumsit incrementum, totum se Divino Numini commendavit. ac tempestivè semet ad beatissimum ex hac vitâ exitum disponens, præterlapso die 23. Maji, antè octiduum nimirum, Reverendum Pastorem Saroviensem ad se accersiri voluit. Cui ille peccata sua cum ingenti cordis contritione confessus, ab eodem, præviâ sincerâ poenitentia, extremò vitæ Viaticò, corpore scilicet & sanguine Salvatoris preciosissimò ac suavissimo, fuit relictus. Usurpare quidem sanitatis recuperandæ remedia non intermisit; & Dn. Joannes Bacmeisterus, Medicus experientissimus, Collega noster honorandus, illa ipsa, eidem, magnâ sedulitate suppeditavit. Sed DEO sic discernente & volente, in vehementè ac lethalem prolapsus morbum, & tandem macie extenuatus ac confectus, ad felicissimum vitæ finem festinavit. In suâ infirmitate, ad extremum ferè vitæ Spiritum, piissimas preces suspiriaq; ad Deum effundere, & sibi prælectas à Reverendo Dn. Pastore sanctissimas Orationes, devotissimo pectore aureq; attentissimâ excipere non cessavit; deniq; luculentissimū ostendens indicium, quod scilicet JESUM Salvatorē suæ animæ, in corde proprio compl.atur, & quod in misericordiâ DEI & merito Redemptoris nostri omnia sensa unicè defixa habeat, placidissimò secessu ex hoc terrestri habitaculo, præterito die Solis, quadrante uno post quartam pomeridianam audito, ad sidera emigravit; postquam hic Annos 42. explevisset. Cujus Exuvie cum hodiè ad horam primam telluri, communi omnium nostrum Matri concedi, in templo Jacobeò, debeant. Vos Cives Academiae officiosè ac amantèr invito, ut eas frequentes comitari, supremumq; humanitatis

nitatis mūnō, præsentia vestra Viro huic probissimo at præ-
stantissimo exhibere velitis. Quia verò obitum ejus, (ex quò
mœstissima illius Conjux Viduaquè jam afflictissima, cum
suis relictis liberis, ingenti animi dolore conficitur) emen-
dare aut tollere non licet, convertite animos vestros ad cœ-
lum atq; indè, pro lugente jam acerbissime suum Conjugem
Viduā, & pro deplorante amarissime, suum dilectissimum
Patrem Sobole, salutare exposcite remedium. Quod solus
ille Cœli terræq; Creator & gubernator largietur; Solusq; il-
le æternus Solator Spiritus efficaci consolatione pectora
Viduæ & liberorum consternata eriget, qui afflictis men-
tibus gratisimam requiem & optatissima gaudia afflare
consuevit. P. P. Rostochii sub Sigillo Universitatis,
die 30. Maji, A. D. 1660.

Conventus hie hodiè ad horam primam in Æde
Deiparæ Virginis.



Vir, aliquam virium suarum imbec
tamen tam subitam ejus mortem no
Dum a illa infirmitas obstinatio p
in die sumsit incrementum, totum se Div
ac tempestivè semet ad beatissimum
ponens, præterlapso die 23. Maji, a
Reverendum Pastorem Satovien
Cui ille peccata sua cum ingenti cor
sus, ab eodem, præviâ sincerâ poenite
ticò, corpore scilicet & sanguine Sal
suavissimo, fuit reffectus. Usurpar
perandæ remedia non intermisit; &
Medicus experientissimus, Collega
ipsa, eidem, magnâ sedulitate supped
cernente & volente, in vehementè ac le
bum, & tandem macie extenuatus ac le
mum vitæ finem festinavit. In suâ in
ferè vitæ Spiritum, piissimas preces
fundere, & sibi prælectas à Reverend
mas Orationes, devotissimo pectore
cipere non cessavit; deniq; luculent
ciû, quod scilicet J E S U M Salvator
proprio complatur, & quod in mis
to Redemptoris nostri omnia sensa
placidissimo secessu ex hoc terrestri
die Solis, quadrante uno post quart
to, ad sydera emigravit; postquam
visset. Cujus Exuviae cum hodiè ad
communi omnium nostrum Matri ec
cobeò, debeant. Vos Cives Aca
der in vito, ut eas frequentes comitar

intravit, quæ
portendere,
jusq; de die
comédavit.
exitum dis
m nimirum,
siri voluit.
one confes
nò vitæ Via
iosissimò ac
aitatis recu
acmeisterus,
randus, illa
DEO sic de
lapsus mor
ad felicissi
extremum
d Deum ef
re sanctissi
tissimâ ex
dens indi
æ, in corde
El & meri
a habeat,
præterito
nam audi
42. exple
am telluri,
emplo Ja
è ac aman
ng; huma
nitatis

